

[Nielsen-Man.]

til „1. Marts 1946“, og i samme Stykke, 12te—14de Linie, Sætserne „Kr. 3,00“, „Kr. 2,05“, og „Kr. 2,65“ ændres til henholdsvis: „Kr. 3,30“, „Kr. 2,25“ og „Kr. 2,95“. Disse Ændringer er af rent redaktionel Karakter og er en Følge af Lovforslagets § 12, hvorefter Reguleringsgrundlaget er ændret.

Under Udvalgsbehandlingen har de socialdemokratiske Medlemmer foreslaaet Ændringer paa Linie med de af Socialdemokratiet i Folketinget stillede Ændringsforslag, men da der ikke herom kunde vindes et Flertal i Udvalget, har Mindretallet afstaaet fra at fremføre disse Ændringsforslag her i Tinget.

Et Flertal i Udvalget, bestaaende af Venstres, Det konservative Folkepartis og Det radikale Venstres Medlemmer, indstiller herefter Lovforslaget til Vedtagelse med det af Arbejds- og Socialministeren stillede, af hele Udvalget tiltraadte Ændringsforslag, medens Mindretallet her i Salen vil redegøre for sin Stilling. Den Mindretalsindstilling, som indeholdes i Betænkningen, gentager de ved første Behandling fremsatte Synspunkter, som jeg da havde Lejlighed til at imødegå, og jeg finder derfor ingen Anledning til paa nærværende Tidspunkt at knytte Bemærkninger hertil.

Jeg skal paa hele Udvalgets Vegne anbefale at stemme for det af Ministeren stillede og af hele Udvalget tiltraadte Ændringsforslag og skal paa det førnævnte Flertals Vegne anbefale at stemme for Lovforslaget, saaledes ændret, ved tredje Behandling.

Josef Andersson: Som det fremgaar af Betænkningen, og som vi ogsaa nu hørte af Udvalgets ærede Ordfører, har der ikke i Udvalget kunnet opnaas Enighed om at ændre Lovforslaget i Overensstemmelse med de af mit Parti fremførte Ønsker. Det var maaske heller ikke at vente, at noget saadant skulde lykkes; efter Forløbet af Forhandlingerne i det af Folketinget nedsatte Udvalg kunde man ikke forvente under Forhandlingerne her i det høje Ting at faa Lovforslaget ændret, og det er da heller ikke sket. Der vil saaledes altsaa i Landsinget være et Flertal for at nedsætte de arbejdsløses Understøttelse og Godtgørelsen til dem, der er paa Arbejdsfordeling.

Da Lovforslaget var til første Behandling, paaviste jeg, at der ikke fandtes nogen saglig Begrundelse for paa nærværende Tidspunkt at nedsætte Understøttelserne.

Jeg vil gerne paa ny understrege, at de Forhold, som i 1945 bevirkede en Forhøjelse af Understøttelserne til de arbejdsløse og de arbejdsfordelte, stadig væk er til Stede. Det er ikke blevet billigere at leve, tværtimod. Beskæftigelsesforholdene er stadig meget usikre, hvilket det sidste Arbejdsløshedstal er et tydeligt Vidnesbyrd om. Arbejdsløsheden viser sig desværre at være i fortsat Stigning, og Tilførslerne til Landet gaar fremdeles overmaade smaat. Paa Grund af Materiale mangelen er Arbejdet i mange Virksomheder meget uregelmæssigt. Enten er Bedrifterne helt lukket, eller Arbejdstiden er indskrænket nogle Timer daglig. De Arbejdere, som rammes af Arbejdsløshed eller kommer paa Arbejdsfordeling, kan ikke taale at faa deres Understøttelse eller Godtgørelse nedsat. Varemangel og Prisstigning har sat sit Præg paa Arbejderhjemmene. Mange Steder savnes de mest nødvendige Livsfornödenheder. En Nedsættelse af Understøttelserne under Arbejdsløshed eller Arbejdsfordeling vil betyde forøgede Savn for de mange Hjem, som bliver ramt. Under Hensyn hertil kan mit Parti ikke tage Ansvar for at være medvirkende til en Forringelse af de arbejdsløses og arbejdsfordeltes Kaar.

Som det fremgaar af den foreliggende Betænkning, har mit Parti i Udvalget som foreløbige Ændringsforslag fremført de af Socialdemokratiet i Folketinget stillede Ændringsforslag; men da det, som allerede oplyst, under Forhandlingerne i Udvalget har vist sig umuligt at opnaa fornøden Tilslutning til disse Forslag, har man undladt at føre dem frem i Salen.

Arbejds- og Socialministeren (Søren P. Larsen): Jeg takker Udvalget for velvillig og hurtig Behandling og anbefaler de Ændringsforslag, jeg har stillet til de to Lovforslag, som er tiltraadt af Udvalget. Ogsaa jeg beklager, at det ikke har været muligt i dette høje Ting at opnaa Enighed om den Affattelse, som Lovforslaget har faaet. Jeg finder ikke paa nærværende Tidspunkt nogen Anledning til at gaa dybere ind i en Forhandling om de Strids spørgsmaal, der har været, men vil kun gøre opmærksom paa, at der i det andet høje Ting skete det, at det kommunistiske Parti foreslog Loven forlænget uforandret indtil 1. April 1947, hvorimod det socialdemokratiske Parti kun foreslog Loven forlænget til 1. April 1946, hvilket jo dog kunde tyde paa, at der er en afgørende forskellig Vurdering af, hvor længe denne